

45 jaar Volkstuinvereniging 'Ons Genoegen' uit De Rijk

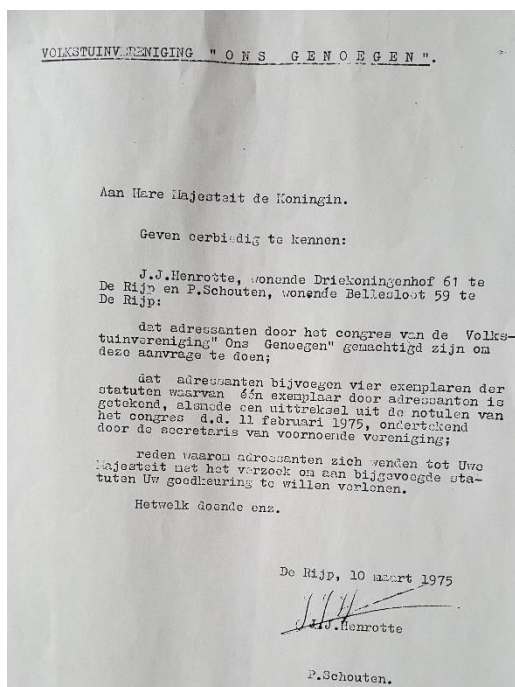
Volkstuinvereniging 'Ons Genoegen' uit De Rijk bestaat vijfenveertig jaar. Ogenschijnlijk probleemloos tuint de vereniging 'over' de Meggelsloot. Dit is niet altijd zo geweest. Een volkstuinvereniging heeft grond nodig en grond leidt vaak tot het nodige rumoer binnen de gemeentepolitiek. Dit gold ook de vereniging en het rumoer reikte tot aan de Raad van State in Den Haag. Navolgend artikel beschrijft het rumoer in de eerste ruim twintig jaar van het bestaan van de volkstuinvereniging.

De oprichting van de vereniging

Al lang voordat op 28 november 1974 de volkstuinvereniging 'Ons Genoegen' werd opgericht, waren er in De Rijk een flink aantal volkstuinders. Her en der waren er tuintjes, bijvoorbeeld achter het Oosteinde, maar verreweg de meeste volkstuinders huurden een stukje land van 'De Maatschappij', de stichting 'Jan Boon'. Deze volkstuintjes lagen op wat nu Klipper, Schoener en Galjoen is. Ook op het landje van Ter Beek, waar nu de geitjes van Eric Smit lopen, lagen nog wat tuintjes.

Al in december 1972 kregen de huurders van de tuintjes een brief van de stichting Jan Boon, waarin aangegeven dat de huur per kerstmis 1972 beëindigd zou worden. Dit omdat de gemeente had aangegeven dat zij in het kader van het bestemmingsplan Bellesloot II over de grond wenste te beschikken. Het beëindigen van de huur betekende echter niet dat de hobbytuinders direct moesten vertrekken, maar dat de grond vroeger of later gebruikt zou worden ten behoeve van woningbouw was aannemelijk. Een aantal volkstuinders was van mening dat zij zich beter konden organiseren als vereniging, om op die manier meer zeggenschap te houden over de toekomst van hun volkstuinhobby. Waarbij aangegeven dat de suggestie om zich te organiseren ook aangeraden werd door een wethouder van de gemeente. Aldus geschiedde en op 28 november 1974 werd in het clubhuis 'De Meermin' aan de Meelzak de 'Volkstuinvereniging Ons Genoegen' opgericht. Vanuit de club van destijds 29 volkstuinders werd Ko Henrotte als eerste voorzitter benoemd, Paul Schouten werd secretaris en Henny Volten penningmeester.

In de vergadering van 11 februari 1975 wordt besloten koninklijke goedkeuring aan te vragen en op 10 maart wordt 'Hare Majesteit' aangeschreven. Het koninklijk besluit volgt op 14 april (en wordt op 30 juni gepubliceerd in de Staatscourant).

In maart 1975 worden de statuten van de nieuwe volkstuinvereniging aan het college van Burgemeester en wethouders aangeboden. In het begeleidend schrijven heeft de voorzitter het volgende vermeld:

'Het is ons bekend dat de problemen waarmee we de gemeente Graft - De Rijk confronteren, in de toekomst wellicht de nodige hoofdbreken zullen kosten, maar met Uw onontbeerlijke medewerking hopen wij de moeilijkheden te overwinnen ter verwezenlijking van ons ideaal, een permanent volkstuin complex'.

Een vooruitziende blik door de voorzitter van de nieuwe volkstuinvereniging!

In 1975 werd de grond overgedragen aan de gemeente, de vereniging kon voor een zeer schappelijk tarief de tuinen blijven huren tot het moment van de toekomstige woningbouw. Sterker, pas in 1977 kwam er een schrijven van de gemeente dat de vereniging tot dan toe zonder overeenkomst én zonder vergoeding gebruikt gemaakt had van de grond. De gemeente wilde daar verandering in brengen, los van huur wilde zij te allen tijden over de grond kunnen beschikken. De vereniging zou wel minimaal een jaar van te voren melding krijgen van de woningbouw, zodat zij tijd genoeg zou hebben om een alternatieve locatie te zoeken.

De jaren van onzekerheid.

Was de zeggenschap over de toekomst reden om de vereniging op te richten, het gesprek met de gemeente over de toekomst kwam niet echt op gang. In 1979 doet de vereniging in ieder geval zelf maar onderzoek onder de leden naar de wensen voor een nieuwe locatie.

In beleidsplan gemeente 1979-1982 (24-4-1979) wordt gerefereerd aan het bestemmingplan voor UW2 (vermoedelijk de locatie waar destijds de volkstuinen lagen) en het bestemmingplan voor De Pauw. Het beleidsplan vermeldde tevens dat er een goed terrein aangewezen moest voor de Volkstuinvereniging (waarbij ook De Pauw nog een optie is).

Op 25 januari 1980 heeft de vereniging een gesprek met burgemeester De Jong-Meijer, maar dit leidt niet tot enige concrete toezeggingen. De verwachting wordt uitgesproken dat het allemaal zo'n vaart niet loopt en dat er nog minimaal vijf jaar getuinierd kan worden op de huidige locatie. Het gebrek aan toezeggingen is voor de vereniging reden om weer officieel te schrijven, en in mei 1980 wordt een uitgebreide brief opgesteld voor het college. Nut en noodzaak van de vereniging worden toegelicht, waarin - en wie doet dat niet - misschien wel enigszins naar het eigen belang toe geargumenteed wordt: de vereniging heeft een belangrijke sociale functie, zeker gezien de agrarische achtergrond van een aantal leden én een volkstuincomplex zou bijdragen aan de diversiteit in de groenvoorziening. Alle argumentatie ten spijt, de zinsnede *'Na vijf jaar zijn we nog geen stap verder gekomen ..'* maakt duidelijk waarvoor geschreven werd. De vragen aan het college

- 1) Staat uw college en de raad positief tegenover de vereniging?
- 2) Kunt u mededelen hoe lang we

nog van de grond gebruik kunnen maken? 3. Kunt u in uw bestemmingsplan grond aanwijzen voor een nieuw volkstuincomplex? (en dan wel minimaal 5 of 6 hectare).

Twee jaar later, in 1982, vinden er weer een aantal gesprekken plaats met burgemeester en wethouder. De suggestie om het door de gemeente aangekochte landje van Bark, ten westen van de Boeiersloot, te bestemmen voor de Volkstuinvereniging komt op tafel. Er valt dan echter nog een bijzondere noot te kraken: er ligt inmiddels een ruilverkavelingsplan en in dat plan is ten westen van de Boeiersloot een bos of park geprojecteerd. Dit plan zou aangepast moeten worden en het bos zou verruild moeten worden voor volkstuinen.

1983, de eerste verhuisopties

In 1983 wordt er tussen de vereniging en de gemeente overlegd over aangeboden locatie opties:

- a). ten zuiden van de SW10 (N244), groot 3,2 hectare
- b). het voormalige land van Bark aan de westzijde van de Bellesloot , groot 3,7 hectare
- c).(een gedeelte) van de huidige locatie met een gebruiksgarantie van 10 jaar
- d).Verspreid over verschillende locaties

Beargumenterd met voor- en nadelen schrijft de vereniging dat 'd' geen optie is, 'b' liever niet, 'a' zou kunnen, en 'c' de voorkeur heeft, gezien de bekendheid van de leden met de locatie. Het lijkt een eigenaardige voorkeurslocatie als je bedenkt dat juist deze locatie reden was om de vereniging überhaupt op te richten.

In hetzelfde schrijven wordt tevens melding gemaakt van de huurprijs die de tuinders nog acceptabel achten én er wordt melding gemaakt van de wens om kleine kasjes op de volkstuinen te plaatsen. Over deze laatste wens is dan nog lang niet het laatste woord gezegd.

Voorkeurskeuze of niet, de rest van de jaren tachtig gebeurt er verder niet veel. De vereniging moet een stukje noordwaarts opschuiven door de bouw van een aantal woningen op de Boeijerstraat, maar dat is geen probleem. In 1987 wordt er gediscussieerd over de noodzakelijke ontsluitingsweg voor het ruilverkavelingsplan. Gaat de ontsluitingsweg in een rechte lijn vanaf de Driemaster naar een brug over de Boeiersloot, of gaat de weg in een U-bocht over het terrein om uiteindelijk bij dezelfde brug uit te komen. Het is de rechte weg geworden.

1989 gedwongen verhuizing

In 1989 is er een wijziging in de aangeboden locaties: het land van Bark zoals dat in 1983 aangeboden werd is geen optie meer, dit terrein zou toegewezen zijn aan de ponyclub (die daar overigens nooit gekomen is). De volkstuinvereniging werd een stuk land noordwaarts daarvan aangeboden: de percelen over de Boeiersloot, die tegenwoordig rechts van de weg tussen de eerste en de tweede brug liggen. De vereniging schatte dit terrein overigens in als 'te nat'.

In maart 1989 is er nog overleg met de gemeente over een toekomstig complex, waarbij niet de locatie het onderwerp is, maar de prijs. Voor de vereniging is een maximale huurprijs van 25ct per m² acceptabel, de gemeente vindt dit veel te laag, en gaat uit van een prijs van 40ct per m². Er zal verder onderhandeld worden. Tevens zegt de burgemeester toe dat de vereniging op eenzelfde positieve wijze benaderd zal worden als zij zelf kans ziet in het gebied over de Boeiersloot grond aan te kopen.

Dan komt opeens kort voor de zomer van 1989 de boodschap dat het volkstuinencomplex na de 'bouwvak' ontruimd moet zijn. Een harde boodschap zo midden in het seizoen. Wel gezaaid, maar niets geoogst, een 'ramp' voor de volkstuinders. Vanuit de gemeente echter een begrijpelijk bericht. Zij had, zoals dat genoemd werd, een contingent woningen toegewezen gekregen en 'moest' bouwen.

De tuinders restte niets anders dan hun tuinen op te ruimen, de oude optrekjes werden verbrand en al snel verdween het oude complex onder het zand.

De communicatie met de gemeente ging voort. Waar kon de vereniging heen? Een ruil met de ponyclub voor gebruik van de oorspronkelijke 'land van Bark' zat er niet in. Het taartpunt land tegenover de bungalows aan de Boeiersloot viel niet in te richten als volkstuincomplex, de voorkeursoptie voor de vereniging lag op het stukje rechts van de tweede brug, maar de gemeente bood het stuk land aan direct over de eerste brug.

Vervuilde grond

Nog voor de plotselinge ontruiming van het oude terrein, waren in het voorjaar van 1989 al activiteiten voor de nieuwe locatie in gang gezet. De volkstuinvereniging vroeg een inrichtingsadvies aan de consulent land- en tuinbouw. Op basis van het inrichtingsadvies werd een offerte aan een loonbedrijf gevraagd. Ook de voorzitter van de verkavelingscommissie, dhr. Schermerhorn, kon zich vinden in de nieuw ingerichte locatie. De consulent Land- en Tuinbouw adviseerde echter ook grondmonsters te laten nemen, voor zowel bemestingsadvies als onderzoek naar zware metalen. De gemeente ging akkoord met het onderzoek en zou de kosten op zich nemen.

Voortgaand op de eerdere financiële discussie ten aanzien van de huur, had de vereniging ook gevraagd naar de koopprijs van de grond. De door de gemeente geoffreerde prijs per 'ruw opgeleverde' hectare was fl. 7.500 hoger dan een calculatie door een beëdigd taxateur. Dit, gecombineerd met de offerte van het loonbedrijf, ging dit de financiële middelen te boven.

De financiële discussie werd al snel niet ter zake doende: uit het bodemonderzoek kwam namelijk naar voren dat op alle locaties, het bestaande complex, het landje van Ter Beek en het terrein over de Boeiersloot de vervuiling van dien aard was dat de grond niet geschikt geacht werd voor volkstuinen. Voor het bestaande volkstuincomplex en het landje van Ter Beek is het eigenlijk niet verrassend dat dit vervuild was. Een mogelijk oorzaak? Op deze plek stonden in vroeger jaren de kassen van achtereenvolgens Ter Beek, Volger en Roemer. Zoals bij elke tuinder zal de gifspuit vol met narigheid hier in vroeger tijden royaal gehanteerd zijn. Dat ook het land over de Boeiersloot vervuild was, was wel enigszins verrassend. Dit was toch altijd grasland geweest?

Zonder grond is het slecht tuinieren

De financiële discussie was niet meer relevant, de vervuiling maakten alle opties onmogelijk. In een formeel schrijven uit december 1989 aan de fractievoorzitters van de gemeenteraad meldt de toenmalige voorzitter Elbert Schooneveld dat de vereniging, om de hobby van haar leden niet in gevaar te brengen, tussentijds op zoek gegaan is naar alternatieven. Zo werd een aantal eigenaren van grond benaderd voor de verkoop of verhuur van grond. Het verhaal gaat echter ook dat een bestuurslid en Ek Taam van het Vlaander elkaar tijdens het kaarten spraken (zou dit tijdens de kermis geweest zijn?). Taam was op de hoogte van de problematiek en gaf aan dat hij zijn perceel over de Meggelsloot wel aan de volkstuinvereniging wilde verkopen, waarbij de verkoopprijs zodanig was dat de vereniging voor haar leden de huurprijs tot de 25ct per meter kon beperken. Bodemonderzoek leerde dat de grond geschikt was. Tijdens de ledenvergadering ging men akkoord met de aankoop.

Aan de fractievoorzitters worden de plannen bekend gemaakt

- De grond van Taam aankopen en deze zo snel mogelijk bouwrijp maken.
- Om met ingang van 1990 de leden de gelegenheid te geven daar te gaan tuinieren.
- Zo spoedig mogelijk een artikel 19-procedure opstarten (*de bestemming moest immers gewijzigd worden*)
- Met als voorlopig uitgangspunt: géén bouwsels boven de meter (*de 'kasjes-discussie' moest nog beginnen*).

In hetzelfde formele schrijven wordt nogmaals toegelicht dat de aangeboden locaties gezien de vervuiling niet langer een optie zijn, en dat de vereniging hier niet snel een alternatief aanbod van de gemeente verwacht. Wel wordt de raad nog formeel verzocht het tuinieren op de oude locaties, gezien de vervuiling, per direct te verbieden.

Op 27 december 1989 wordt ten kantore van notaris Feikema de verkoop beklonken. Namens de vereniging aanwezig voorzitter Schooneveld, penningmeester Brosius en secretaris Rosseboom, als verkoper de heer Gerardus Petrus 'Ek' Taam.

De artikel 19-procedure werd niet voor niets in gang gezet. De gemeente had voor de oorspronkelijk aangeboden grond al een bestemmingswijziging waarin aan een groot deel van de wensen van de vereniging tegemoet gekomen werd. Voor het perceel Taam voelde de gemeente zich enigszins onder druk gezet, een bestemmingswijziging om volkstuinten mogelijk te maken was nog bespreekbaar en werd doorgevoerd, maar kassen-, schuurtjes en een verenigingsgebouw in de polder werd de gemeente te gortig. Men wilde niet vlak voor de gemeenteraadsverkiezingen aan hobbytuinders diensten bewijzen die aan agrariërs met een direct economisch belang ontzegd werden. De gemeente had immers ook al besloten garant te staan voor de lening voor de grondaankoop door de vereniging.

De gemeente had weliswaar een bestemmingswijziging doorgevoerd, maar het uiteindelijk besluit daarover was niet aan de gemeente, maar aan Gedeputeerde Staten.

Weliswaar met beperkingen, maar de leden konden in 1990 weer volkstuinieren.

1995 Van hobbykasjes naar Raad van State

In november 1989 wordt in de commissie Ruimtelijke Ordening de 'discussienota voor het bestemmingsplan landelijk gebied' besproken. Uitgangspunt van deze nota is dat het landschap open moet blijven, uitbreiding van agrarische bedrijven wordt aan zeer strenge regels gebonden en

feitelijk wordt er een halt toegeroepen aan verdere bouw van kassen ('geen uitbreiding bollenbedrijven').

Dit 'open landschap' wordt ook van toepassing verklaard voor de volkstuinders, bebouwing wordt niet toegestaan: geen verenigingsgebouw, geen schuurtjes en hooguit platte bergkisten en platglas. Ook werd er nog bediscussieerd dat autoverkeer naar het nieuwe complex niet toegestaan werd.

Begin jaren 90 van de vorige eeuw moest de vereniging het doen met deze uitgangspunten. Er kwam in 1993 echter wel weer een wijziging op het bestemmingsplan om een verenigingsgebouwtje neer te zetten met een nok-hoogte van 3,5 meter.

Pas in november 1994 presenteert B & W een nieuw concept bestemmingsplan Landelijk Gebied. Hierin was de toestemming opgenomen voor de bouw van kasjes. Deze toestemming wordt er na bezwaar van Milieu Kontakt Eilandspolder in de definitieve versie weer uitgehaald.

De volkstuinders en het Landbouwschap / WLTO afdeling Graft -De Rijk trekken nu gezamenlijk op in hun bezwaar en richten zich tot Gedeputeerde Staten. Ook het Landbouwschap vindt het bestemmingsplan te beperkend. In mei 1995 mag de vereniging haar bezwaar bij de Provincie toelichten. Kernpunten daarbij zijn rechtsongelijkheid, in Graftdijk mogen namelijk wél kasjes worden gebouwd. Deze worden zomers aan het zicht onttrokken door gewassen als stokbonen, er staan al vruchtbomen en ook was er toestemming voor een verenigingsgebouw.

Op 20 juni 1995 besluit de Provincie dat hobbykasjes wél toegestaan zijn, met als toelichting: 'Het schrappen van de toestemming uit het concept bestemmingsplan is onvoldoende gemotiveerd, kleinschalige hobbykassen geven landschappelijk niet meer schade voor het landschap als een complex zonder kassen'.

De volkstuinvereniging verzoekt de gemeente dit besluit over te nemen.

'Eind goed, al goed' zou je denken, althans vanuit het perspectief van de volkstuinvereniging. Echter de gemeente laat het er niet bij zitten. Het college wil in beroep bij de Raad van State, het merendeel van de raad was immers van begin af aan tegen de kasjes geweest. Geheel in lijn met de toenmalige collegesamenstelling was men het wel of niet eens met het beroep. De niet-college partijen hadden het over 'onsportief' en 'moeten voetballen zonder doelpalen'. Burgemeester Denie achtte het argument 'landschappelijke waarde' overigens van onvoldoende gewicht om gelijk te halen. De wethouder ruimtelijke ordening vond de kwestie belangrijk genoeg om 'uit te vechten', en als het dan niet lukte dan moest de gemeente haar verlies maar dragen.

De gemeente ging in augustus 1995 in beroep bij de Raad van State in Den Haag. Het verweerschrift van de vereniging volgt op 28 november.

Groter kunnen de hoofdbreken, die vermoed werden bij het aanbieden van de statuten in 1974, niet worden.

1996 Naar een definitieve uitspraak.

Pas op 8 juli 1996 wordt het geding behandeld. Namens de gemeente aanwezig burgemeester Denie, en de heren Baron en Kooijman. Namens de volkstuinvereniging voorzitter Elbert Schooneveld en Cor Booy. En ook het Landbouwschap was aanwezig.

Om een lang verhaal kort te maken: de uitspraak volgde in september 1996. De Raad van State stelde de Volkstuinvereniging in het gelijk (de landbouw 'won' het overigens niet). Pas in het voorjaar van 1997 werd de bestemmingswijziging opnieuw naar GS gestuurd voor een 'verklaring van geen bezwaar' en de verwachte vaststelling in de raad van Graft-De Rijk werd gesteld op 19 juni 1997. Dit

leidde tot een laatste politieke oprisping van de oppositie 'Waarom heeft dit zo lang geduurd, zo kunnen de tuinders deze zomer nog steeds geen kasjes plaatsen?'.

Hoe dan ook, na vele jaren kwamen de hoofdbrekers tot een einde. Hoofdbrekers die in de tijd dat het speelde met veel emotie breed uitgemeten werden in de lokale krantjes als 'De Uitkomst'.

Even terug naar 1984: Aardappelcriminelen?

Naast alle grondproblematiek door kreeg het nieuw aangetreden bestuur met voorzitter Schooneveld in 1984 ook nog te maken geheel andere problematiek. Een overheidsinspecteur had geconstateerd dat op het complex niet resistente-/niet gekeurde aardappelen geteeld werden. Dit was niet toegestaan, al vanaf begin jaren zeventig was op de locatie van het complex aardappelmoeheid vastgesteld. De constatering van de inspecteur leidde niet tot een gesprek met de vereniging, maar afzonderlijke leden kregen een procesverbaal in de bus met daarbij een forse boete van fl 100,-. Namens de hevig ontstemde leden betoogde de voorzitter dat zij nooit door de gemeente geïnformeerd waren over de aardappelmoeheid, noch bij de oprichting van de vereniging, noch bij het noordwaarts opschuiven. De gemeente vond dat zij aan haar informatieplicht voldaan had, het was immers ook in het mededelingen'kastje' aan het gemeentehuis gemeld. De voorzitter is in overleg met de verantwoordelijke instanties gekomen tot een halvering van de boetes, waarbij de individuele leden vrijgepleit werden, en de kosten door de vereniging genomen werden.

Tot op de dag van vandaag wordt de regelgeving rondom de aardappelteelt nadrukkelijk benoemd op de vergadering. Alleen gekeurde aardappels, verplicht spuiten tegen aardappelziekte en bij constatering van ziekte direct 'ruimen'.

Een tuinder die niet moppert...wat gebeurde er nog na 1997 ?

Na de onstuimige eerste ruim 20 jaar in het bestaan van de vereniging werd het eigenlijk wel vrij rustig aan de Meggelsloot. De seizoenen kwamen en gingen en de hobbytuinders volgen elk jaar hetzelfde ritueel. 's Winters worden de bestellijsten voor zaaigoed en pootaardappelen ingevuld. Voor zover dit nog niet in de late herfst gedaan is, worden de akkertjes omgespit en wordt gehoopt dat de omgespitte aarde lekker 'door vriest', zodat deze in het voorjaar prettig te bewerken is.

Enthousiastelingen beginnen met voorkweken thuis, maar voor de rest is het vooral weer wachten op het voorjaar. En dan weer planten, stekkie met elkaar delen en veel wachten voordat er geoogst kan worden. Waarbij het toch voornamelijk nog de traditionele Hollandse groente betreft. Al het

wachten biedt alle gelegenheid tot de hoofdactiviteit op de tuin. Lekker 'ouwehoeren' en mopperen over van alles. Het is namelijk of te koud, of te warm, te droog of te nat. Er is altijd wat. En als er niet op het weer gemopperd wordt, dan zijn de mee-etters wel oorzaak van problemen. De slakken, de eenden, de duiven en, als het even tegenzit, de woelmuizen eten graag mee van de inspanningen van de hobbytuinders. Recent schijnt zelfs de halsbandparkiet gesignaleerd te zijn. Er wordt wat afgeknutseld met gaashekjes om de eters buiten te houden.

Ondanks het gemopper blijft het goed te beseffen dat er sprake is van een hobby. De beroepstuinders moesten in vroeger tijden onder dezelfde omstandigheden hun brood verdienen.

Toch nog wat bestuurlijke zaken

De vereniging werd in 1974 opgericht voor de duur van 29 jaar en 11 maanden. In de ledenvergadering van 2004 werd besloten de vereniging voor onbepaalde tijd te continueren. Op 14 december togen Bertil Visser, de secretaris en Han Brosius, de penningmeester, naar notaris Roem om de statuten notarieel vast te leggen.

In 2008 werd het bestuur ontboden bij de wethouders van Graft-De Rijk. De gemeente wilde nog eens uitdrukkelijk hun voorkeursrecht op de huidige grond van de vereniging toelichten. Tevens werd enigszins suggestief geïnformeerd of de vereniging nog wel bestaansrecht had. Een eigenaardige vraag aan een gezonde vereniging.

Het voorkeursrecht werd op 7 mei 2009 formeel gevestigd. Begin maart 2011 kreeg de 'Ons Genoegen' een schrijven van de gemeente waarin vermeld werd dat het voorkeursrecht weer ingetrokken was. De motivering luidde als volgt: 'de gemeenteraad heeft met het vaststellen van de ruimtelijke uitgangspunten voor het programma Vitaal Graft-de Rijk een besluit genomen ten aanzien van woningbouwontwikkeling in De Pauw. Het programma voorziet niet in woningbouwontwikkeling over de Boeiersloot. De vestiging van het voorkeursrecht is hiermee niet langer noodzakelijk'. De gemeente Graft – De Rijk bestaat niet meer en of door het intrekken van het voorkeursrecht een toekomst gronddiscussie voorkomen is? De tijd zal het leren.

Elbert Schooneveld en Han Brosius, respectievelijk voorzitter en penningmeester gedurende vele rumoerige jaren, werden door de vereniging tot ere-lid benoemd. Bertil Visser, gedurende vele jaren de secretaris van de vereniging is tot 'lid van verdienste' benoemd.

De vereniging had al een bijzonder lid van verdienste. (Ome) Daan Nibbering, medeoprichter en bestuurslid van het eerste uur, was al in 1992 benoemd. Daan was 'de werker' in het bestuur. Hij regelde vele jaren de zaaigoedbestellingen, was de klusser op de tuin en bood iedereen de helpende hand. Wie nu het complex op komt, begeeft zich op het 'Ome Daan pad'.

Is er dan niets veranderd de afgelopen 45 jaar?

Er zijn de afgelopen 45 jaar ongetwijfeld een aantal groenten geïntroduceerd die in de keuken van 1970 niet voorkwamen, maar voor de rest blijft het voegen naar de seizoenen. En het blijft een

prettige niet-gemechaniseerde kleinschaligheid. Daarbij kunnen de onervaren tuinders altijd te rade gaan bij de ouderen, waarbij oud een relatief begrip is. De zeventigers vinden de tachtigers oud, en de begin-tachtigers weten altijd nog wel tuinders die echt oud zijn. Daarbij stop je pas als het echt niet meer gaat, waarbij dan maar geconstateerd dat het 'studderen' op de tuin een gezonde bezigheid is.

Toch is er wel wat veranderd. Bij de start van de vereniging was het merendeel van de leden oudere man, met niet zelden nog een tuindersachtergrond. Zeker de laatste jaren verandert dit snel, het aantal mannen en vrouwen op de vereniging is nagenoeg hetzelfde geworden. En ook jongere mensen weten de weg naar de vereniging te vinden.

Het aantal leden is al jaren vrij stabiel rond de 70. Een aantal tuintjes is altijd nog wel vrij en voor de prijs hoef je het niet te laten. Voor een klein bedrag kan je het hele jaar buiten zijn. Zie <http://vtvonsgenoegenderijp.nl/>

Dick Grasboer